

VERBORGEN

VERBORGEN

Eduard Meinema

Verborgen

Originele titel: Concealed (2016)

Copyright © 2021 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403632964

NUR 332

All rights reserved.

*A little more persistence,
a little more effort,
and what seemed hopeless failure
may turn to glorious success*

Een beetje meer doorzettingsvermogen,
een beetje meer moeite,
en wat leek te mislukken
kan een glorieus succes worden

*Elbert Green Hubbard
(19 juni 1856 - 7 mei 1915)*

1

Panama, 2003.

De hitte was ondraaglijk. Veertig graden Celsius en het was slechts tien uur in de ochtend. Hitte en luchtvochtigheid waren hun ergste vijand hier, in het kleine kamp, verborgen in de jungle van Panama.

‘Baldwin!’ bevelhebber Sleighton riep een van zijn sergeanten. Baldwin liep langzaam het kantoor binnen. Hoewel de airco op topsnelheid draaide, kon de airconditioning de snel stijgende temperatuur niet verslaan. Het zweet droop langs het gezicht van Sleighton toen hij Baldwin opdroeg ‘plaats rust’ te gaan staan.

‘Meneer?’ vroeg Baldwin kortaf.

Sleighton was woedend. ‘Wat de hel is er daar gebeurd, sergeant?’ schreeuwde hij.

‘Meneer?’ herhaalde Baldwin alsof hij niet wist waar Sleighton het over had.

‘Verdomme sergeant, ik ben gebeld door de MP. Weet je wat dat betekent? De Militaire Politie die mij belt? Hier, op een geheime locatie?’

Staf sergeant Rudd Baldwin begreep donders goed wat de reden was dat de Militaire Politie de gebeurtenis van vorige week zou onderzoeken. Hij wist ook waarom de locatie van het kamp geheim werd gehouden voor de buitenwereld. De bemoeienis van de MP werd niet op prijs gesteld. Geen enkele

bemoeyenis van buiten af werd op prijs gesteld. Maar Baldwin wilde eerst weten hoeveel zijn Commanding Officer, zijn CO, echt wist voordat hij hem zou vertellen wat er was gebeurd. ‘Het spijt me meneer,’ antwoordde hij.

‘Fuck it sergeant. Ik kan niet... Ik ben niet eens bereid om te voorkomen dat de MP jou te grazen neemt.’

‘Dat begrijp ik meneer, maar er zijn een paar hele jonge mannen in mijn team. Sommigen van hen komen nog maar net van de middelbare school.’

CO Sleighton stond op van zijn stoel. Liep naar Sergeant Baldwin en stopte vlak voor hem. ‘Vertel me eens sergeant; hoe oud denk je dat ik ben?’

Baldwin schatte zijn CO nauwkeurig in. ‘Ongeveer vijfendertig? Denk ik.’

‘Nou, fout gegokt sergeant. Ik ben negenentwintig. Nauwelijks ouder dan jij.’

‘Ik ben tweeëntwintig, meneer.’

‘Dus? Mijn punt is; we zijn allebei jonge mannen. Net als de mensen onder ons bevel. En al die mannen hebben stuk voor stuk een eed gezworen. Ze weten allemaal dat deze operatie geheim moet blijven.’ Toen zei hij, zijn stem verheffend: ‘Dus wat dachten jullie verdomme?’

‘Ik neem de volledige verantwoordelijkheid, meneer,’ zei Baldwin.

‘Mooi zo sergeant, ik waardeer je betrokkenheid; je toewijding aan het team. Maar als je wilt dat ik mijn nek voor je uitsteek, moet je me vertellen wat er is gebeurd.’

‘Ik dacht dat... U zei daarnet nog dat u niet bereid was om dat te doen, meneer.’

Sleighton stapte nog dichter naar Baldwin toe en keek hem recht in de ogen: ‘Mijn nek uitsteken, betekent niet dat ik je help sergeant. Het betekent dat ik er alles aan doe om deze operatie te redden. Ben ik duidelijk?’

‘Ja meneer.’

Sleighton liep terug naar zijn bureau. Ging op zijn stoel zitten en veegde het zweet van zijn gezicht. ‘Prima, leef je uit sergeant. Vertel me alles wat je weet over Golfito.’

Rudd Baldwin keek naar de grond. Hij schaamde zich dat alles uit de hand was gelopen. Teleurgesteld over wat er onder zijn bevel was gebeurd. Hoewel de mannen officieel verlof hadden, was hij er zelf ook bij. ‘Betekent dit dat de MP buiten deze kwestie blijft, meneer?’

‘Je bent niet in een positie om te onderhandelen sergeant. Maar ik beloof je dat ik mijn uiterste best zal doen voor dit kamp.’

‘Begrepen meneer. En hoe zit het met de mannen?’

‘Het Amerikaanse leger is mijn prioriteit sergeant. Ik zal er alles aan doen om de goede reputatie van het leger te beschermen. Wat mij betreft zijn eventuele gevolgen voor jou en je mannen, goed of slecht, niets meer dan bijkomende schade.’

‘Lijkt me een eerlijke zaak, meneer.’

‘Dat dacht ik ook. Dus... kom op, vertel me alles sergeant!’

Stafsergeant Rudd Baldwin keek naar zijn commandant. Zonder toestemming te vragen ging hij zitten. ‘Golfito,’ zei hij. ‘We gingen allemaal naar Golfito.’

2

Matthew Kerr genoot van zijn douche. Het warme water op zijn hoofd ontspande hem terwijl het stoom in de badkamer verdampte en de spiegel bedekte. Ah, dit voelde goed. Het was zo verfrissend. Vooral na een lange dag op het werk. Toen hij een onbekend geluid hoorde, draaide hij de kraan dicht.

‘Lieverd?’ vroeg hij voorzichtig.

Geen antwoord.

Ook geen geluid meer.

Vorzichtig riep hij opnieuw: ‘Judy? Ben je daar?’

Nog steeds geen antwoord.

Langzaam opende hij de deur van de hut en greep naar zijn handdoek. Hij was er niet.

‘Zoek je dit?’ vroeg Judy met een ondeugende glimlach op haar gezicht.

Hij stapte uit de douche. Geheel naakt pakte hij haar rond haar middel en tilde haar op.

‘Neeee, zet me neer,’ lachte ze. ‘Je maakt me helemaal nat.’

‘Ooh, ja, zeg vieze dingen tegen me.’

‘Mijn kleren, idioot. Nou schiet op, zet me neer.’

‘Jij bent hiermee begonnen,’ zei hij terwijl hij haar over haar hele lichaam aanraakte. Zijn handen maakten de knopen van haar blouse los en verwijderden snel haar bh.

Ze duwde haar naakte bovenlichaam tegen het zijne. Hij voelde haar borsten tegen zijn borst glijden. Zachtjes in zijn oor blazend zei ze: ‘Wil je me?’

Zijn handen gingen in haar broek en raakten haar aan overal waar hij kon. ‘Ik neem je mee naar de slaapkamer,’ zuchtte hij opgewonden.

‘Nee,’ zei ze opeens en duwde hem weg. ‘Niet zoals dit. Ik wil eerst douchen.’

‘Nou, waar wacht je nog op?’ plaagde hij haar.

‘Wegwezen,’ zei ze. ‘Ik neem een douche en jij gaat eten maken. Ik zal voor het toetje zorgen...’

‘Het eten is zo klaar,’ lachte hij.

Toen hij de badkamer had verlaten, kleepte Judy zich volledig uit en nam een douche. Vanavond ging ze met Matthew vieren dat ze een jaar getrouwd waren. Ze wilde dat het perfect zou zijn. Een leuke en romantische avond. Ze had zelfs een verrassing voor hem gekocht; een uitdagende set lingerie die ze zou dragen. Vanavond zou het een perfecte avond worden.

Tien minuten later was ze er helemaal klaar voor. Ze liep de trap af naar beneden. Droeg alleen een badjas met haar nieuwe playsuit daaronder. Toen ze beneden was, maakte ze haar badjas los.

‘Speelkwartier,’ zei ze opgewekt toen ze de keuken binnenkwam.

De keuken was verlaten.

Matthew was er niet.

Toen zag ze de twee wijnglazen op de keukentafel.

‘Ben je op zoek naar een speciale wijn?’ lachte ze terwijl ze naar de woonkamer liep.

Daar was hij ook niet.

‘Matt? Lieverd?’ riep ze haar man. Ze wachtte tot hij antwoord gaf, maar het enige dat ze hoorde was een romantisch muziekje die vanuit de stereo klonk. Een stapel CD’s lag voor de kast. Hij is in ieder geval hier geweest, dacht ze. Maar waar was hij gebleven?

Een briesje frisse, koude lucht kwam de kamer binnen. Ze had nog niet gemerkt dat de voordeur half open stond. Wat deed Matthew buiten? Misschien was hij een verrassing aan het voorbereiden voor haar. Om hun eerste trouwdag te vieren.

Opgewonden sloot ze haar badjas en duwde tegen de deur. Nog voordat ze hem helemaal had geopend, zag ze het grote, op een bijl lijkende, mes. Een machete. Ze huiverde toen ze merkte dat het koude staal van de machete helemaal bedekt was met bloed.

Haar ogen werden groot toen ze in de angstige ogen van haar man staarde. De dode koude ogen van haar partner. Matthew Kerr’s hoofd lag op de kleine trap voor hun huis; gescheiden van zijn lichaam dat een paar treden verderop op het pad lag.

3

De ceremonie was eenvoudig. De accountmanager van Matthew's levensverzekeringpolis had Judy geïnformeerd dat hij het spijtig vond dat het fonds niet genoeg was om alle kosten van de begrafenis te dekken en hoe erg hij het voor haar vond dat Matthew was overleden en dat hij zijn weduwe in financiële problemen had achtergelaten. Hij zou nog wel duizend excuses hebben gevonden om de uitvaartdienst waarop ze had gehoopt niet te betalen als ze hem niet had opgehangen nadat ze hem had gezegd dat hij zelf dood kon vallen. Op het moment dat ze het telefoontje beëindigde, beseftte Judy dat ze in grote problemen was en haar nieuwe onverwachte financiële status betekende waarschijnlijk dat ze het huis zou moeten verkopen. Op dit moment kon het haar niets schelen.

Ze stond naast Matthew's graf. Helemaal alleen; zonder dat er familieleden in de buurt waren.

Niet veel mensen bezochten de begrafenis van Matthew Kerr. De drie mannen, bevriende veteranen, die op een afstand tussen de bomen van de begraafplaats stonden, wachtten tot elk lid van de familie hun respect had betoond aan hun vroegere maatje. Nu Judy Kerr daar helemaal alleen stond, kwamen ze naar voren.

‘Mevrouw Kerr?’ vroeg Casey Deyoung.

Judy schrok van de onverwachte bezoekers. ‘Ja?’ snikte ze terwijl ze naar de drie onbekende gezichten staarde.

‘Het spijt me. We wilden je niet laten schrikken. Wij zijn voormalige collega’s van Matthew,’ zei Casey.

‘Collega’s?’ zei ze verbaasd. ‘Van de spoorwegmaatschappij?’

‘Nee mevrouw. We hebben samen in het leger gediend.’

Judy Kerr keek nog eens bedenkelijk naar de drie veteranen. ‘Het leger?’ reageerde ze verrast. ‘Heeft Matthew in het leger gezeten?’

Casey Deyoung keek naar zijn twee metgezellen; niet echt wetend wat hij moest zeggen. ‘Ja,’ zei hij zonder betekenis.

‘Heeft hij het leger nooit genoemd?’ vroeg de oudste van de andere twee mannen.

Toen hij de verbazing in Judy’s gezicht opmerkte, zei hij: ‘Het spijt me mevrouw Kerr. Mijn naam is Michael Visione. Dit hier,’ zei hij, wijzend naar de jongere man die naast hem stond, ‘dit is Rick Bravia. Het spijt ons heel erg van uw verlies mevrouw.’

‘Bedankt,’ zei Judy terwijl ze probeerde te zien of iemand van haar vrienden of familie haar kon zien praten met deze vreemdelingen. Voormalige collega’s van een werkgever waar Matthew tegen haar nooit iets over had gezegd.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken mevrouw Kerr; we zijn hier alleen om afscheid te nemen van onze maat.’

Ze deed een stap achteruit en gaf de mannen wat ruimte zodat ze dichterbij het graf konden staan. Alle drie brachten ze een groet aan hun overleden collega, ook al droegen ze geen uniform.

‘En waar zei je dat jullie hebben gediend?’ vroeg Judy nieuwsgierig om meer over het onbekende verleden van Matthew te horen.

Michael Visione probeerde haar gerust te stellen: ‘Ik denk dat Matthew je niets heeft verteld omdat hij zijn tijd in het leger wilde vergeten.’

‘Waarom zou hij? Waren jullie in een oorlog betrokken? Heb je gevochten? Golfoorlog of zoiets?’ vroeg Judy verbaasd over het nieuws dat de mannen haar op deze tragische dag brachten.

‘Nee mevrouw,’ zei Casey. ‘We zijn nooit in oorlogsgebied geweest. We zijn op een speciale missie geweest...’ Hij aarzelde. ‘Ik weet niet zeker of ik daar nu iets over moet vertellen. Ik bedoel, Matthew... je man is nog maar net overleden...’

‘Hij is vermoord...,’ zei ze koel.

‘Ja, ja, dat hebben we gehoord. Verschrikkelijk. Wat ik je wilde vertellen, is dat hij misschien niet wilde dat je meer wist over zijn tijd in het leger. Misschien moeten we het maar zo laten.’

‘Nee!’ zei ze resoluut. ‘Ik wil alles over hem weten. We waren maar een jaar getrouwd; misschien wilde hij het me later vertellen.’ Op het moment dat ze het zei, besepte ze dat het raar zou zijn. Waarom zou Matthew wachten om haar over zijn tijd in het leger te vertellen? Waarom zou hij een jaar voorbij laten gaan voordat hij het haar zou vertellen? Ze keek eerst naar Casey Deyoung, draaide daarna langzaam haar hoofd naar Michael Visione om uiteindelijk Rick Bravia aan te staren. ‘Ik wil er absoluut, alles van weten.’

‘Oké,’ zei Michael. ‘Maar ik denk dat we later terug moeten komen. Dit is niet de tijd of de plek om een discussie te hebben over Matt’s verleden.’

‘Het was een geheime missie, nietwaar?’ zei Judy.

Casey Deyoung lachte flauwtjes naar haar. ‘We zullen het u later vertellen, mevrouw Kerr.’

‘Judy.’

‘Judy... we komen terug. Voor nu denk ik dat je wat tijd moet nemen om met je gasten te praten.’

‘We zijn nog twee dagen in de stad,’ zei Michael Visione. ‘Is het goed als we elkaar morgenmiddag ontmoeten?’

‘Natuurlijk,’ zei Judy.

Nadat ze telefoonnummers hadden uitgewisseld, verlieten de drie veteranen het kerkhof.

* * *

De volgende dag kwamen de voormalige soldaten Deyoung, Visione en Bravia rond twee uur opdagen bij de woning van Kerr. Ze zagen de auto voor het huis geparkeerd staan. Gevuld met vstuig.

‘Matthew’s auto?’ vroeg Visione toen Judy de deur opendeed.

Ze huilde bijna toen ze de vraag van Michael bevestigde. ‘We hadden plannen om in het weekend te gaan kamperen. Hij kwam niet verder dan de voordeur...’

Ze keek naar beneden op de trap.

Casey Deyoung zag waar ze naar keek. Sommige van de bloedvlekken waren nog steeds zichtbaar. ‘Weet je dat er gespecialiseerde schoonmakers zijn die dit kunnen oplossen?’

Judy knikte met haar hoofd. ‘Ik weet. Er komt vanmiddag iemand hierheen. De politie was nog niet klaar. Ze hebben hun onderzoek pas vanmorgen afgerond.’

‘Er is ook een soort van slachtofferhulp...,’ zei Michael Visione. ‘Je zal hun hulp of begeleiding zeker waarderen.’

‘Ik weet het, ze hebben het me uitgelegd... Kom binnen,’ zei Judy. ‘Het spijt me dat ik je niets kan aanbieden. Ik had geen tijd om naar de supermarkt te gaan.’

‘Geen probleem, Judy. We hebben geluncht en koffie gedronken voordat we je kwamen opzoeken,’ zei Casey. ‘Waar wil je ons hebben?’

Judy vroeg hen plaats te nemen in de keuken. Toen ze allemaal zaten, opende ze een la, haalde een klein doosje tevoorschijn en plaatste het in het midden van de tafel. ‘Ik heb dit pas gisteravond gevonden. En ik heb het niet aan de politie laten zien,’ zei ze toen ze de foto van Matthew Kerr in zijn legeruniform liet zien. ‘Het lijkt wel alsof hij in de jungle staat.’

Rick Bravia voelde zich ongemakkelijk op zijn stoel.

‘Dat heb je goed gezien Judy,’ zei Casey. ‘We hebben samen gediend. We waren op een missie in de jungle van Panama.’ Hij keek naar Michael Visione, bang dat hij te veel zou vertellen. Michael reageerde niet.

‘Ik dacht dat het leger al lang geleden uit Panama was vertrokken?’ zei Judy.

‘Klopt. Het Amerikaanse leger bleef tot 1999 in Panama.’

‘Dus je hebt daar eerder gediend?’ zei Judy. ‘Wacht eens even... Dat is onmogelijk. Matthew was toen amper vijftien of zestien...’

‘Wij... Wij waren daar in 2003 Judy,’ zei Casey.

‘Maar... maar, je hebt me net verteld dat het leger Panama in 1999 heeft verlaten?’

‘Officieel,’ zei Michael. ‘Onofficieel zijn we er nog steeds...’

4

Golfito, 2003.

De kleine haven aan de Pacifische kant van zuidelijk Costa Rica maakte zich klaar voor een nieuwe ongelooflijk warme dag. Tijdens de glorie-dagen van de bananen cultuur was het een vrij drukke stad geweest. Maar die tijd was allang voorbij. Nu werd het dorp door toeristen bezocht. Meestal sportvissers die kleine vissersboten huurden om te genieten van “big game fishing” langs de prachtige Costaricaanse kustlijn.

Een groep van vijftien mannen arriveerde met de bus. Jonge mannen van begin twintig, sommige zelfs nog jonger. Gekleed als burgers, maar iedereen wist dat het Amerikaanse soldaten waren. Om de twee weken passeerde een groep “Americanos” de grens van Panama, slechts enkele kilometers van Golfito, om hun officiële verlof in het kleine dorp door te brengen.

‘Whoa, Casey!’ riep Matthew Kerr opgewonden. ‘Daar is de oceaan. Klaar om wat vis te vangen?’

‘Eindelijk,’ antwoordde Casey Deyoung zijn maat Matthew. De negentien jaar oude soldaat Kerr was de jongste van zijn team. Zelfs van zijn peloton. Casey Deyoung, een van de oudere soldaten, voelde zich verantwoordelijk voor het groentje.

‘Wat nou, eindelijk?’ zei Matthew. ‘Je hebt het grootste deel van de reis geslapen.’

‘Ik nagedacht Kerr. Niet geslapen.’

‘Ja hoor. En mijn moeder is de koningin van Engeland.’

‘Oh, ik dacht dat ze een MILF was,’ zei Ken Lazaro. ‘Heb ik je al gezegd dat ze lekker is? Net als haar mooie kleine mannetje Matthew. Ik kan haar zo doen, weet je.’

‘Lazaro houd je grote bek of ik gebruik je als aas om haaien te vangen,’ zei Casey.

‘Zo is het is genoeg!’ zei Rudd Baldwin. ‘We zijn met verlof, maar we zijn nog steeds soldaten. Je gedraagt je allemaal of anders moet ik het rapporteren.’

Lazaro begon te fluiten om zijn sergeant te jennen. Baldwin reageerde niet. ‘Luister,’ zei Rudd Baldwin tegen al zijn mannen. ‘De buschauffeur zegt dat we binnen tien minuten in het hotel zijn. Je checkt in en brengt je spullen naar je kamer. Vanaf dat moment ben je vrij om te gaan en te staan waar je wil.’

‘Ik ga vanavond een paar van die Tica’s doen,’ schreeuwde Lazaro, verwijzend naar de bijnaam voor Costaricaanse meisjes. ‘En misschien zie ik je moeder daar ook nog, Kerr,’ zei hij tegen Matthew terwijl hij ondertussen obscene gebaren maakte door zijn tong tussen twee vingers te bewegen.

‘Lazaro!’ waarschuwde Baldwin de hinderlijke soldaat. ‘Stop daarmee. Ik tolereer dit gedrag niet in mijn team!’

Lazaro stopte met het provoceren van de jonge soldaat. Maar op zijn gezicht lag een minachtende blik. Hij zou zijn sergeant nooit waarderen. Zelfs niet eens respecteren. En hij liet geen enkele kans voorbij gaan om Baldwin dat te laten weten. Maar voor nu was hij te opgewonden over zijn driedaagse verlof. Ze waren bijna zestig dagen in de jungle van Panama geweest. The Greenhouse, de kas, zoals ze hun kamp noemden, was een

gevangenis geworden. Een fokking hete gevangenis. En Lazaro had spijt dat hij vrijwillig had getekend om The Greenhouse in te gaan.

De bus stopte voor een hotel met de naam “Miramar”. De houten muren, eens poederblauw geschilderd, waren aangetast door het weer en het zoute water van de nabijgelegen zee. “El Barco”, de kleine bar aan de linkerkant was nog gesloten op dit tijdstip van de dag. Op het terras van “Big Ben”, de grotere bar en het restaurant aan de andere kant van het hotel, was een lange man met rode dreadlocks, op het ritme van Bob Marley muziek, bezig met het schoonmaken van tafels.

‘Lijkt erop dat we vanavond niet veel hoeven te lopen,’ schreeuwde Lazaro toen hij in de bus naar voren liep. ‘Je zal mij niet veel zien.’

‘Dat doen we nooit,’ zei Dwight Axelrod die het gedrag van Lazaro zat was.

‘Wees maar niet bang Axelrod, die mooie chica’s zullen je kleine lul niet stelen,’ lachte Ken Lazaro.

Dwight Axelrod greep zijn tas, net zoals iedereen deed nu ze hun bestemming hadden bereikt. Niet nodig om te reageren zei hij tegen zichzelf. Hij verliet de bus en wachtte op zijn vrienden. Thom Brown, Stevie Mason, Nick Reeson en Dwight Axelrod waren al samen sinds hun eerste dag in het leger. Ruig en stoer, het type mannen waar het leger altijd naar op zoek was. Zoals voor de meeste soldaten in The Greenhouse gold, was dit hun eerste opdracht in het buitenland. En hoewel de omstandigheden in de jungle moeilijk waren, klaagden ze niet. Ze waren in het leger gegaan om een plicht te vervullen en dat is wat ze deden. Later die middag zouden ze naar de kleine haven gaan om een vistrip voor morgen te regelen. Net zoals

Casey Deyoung, Matthew Kerr, Michael Visione en Rick Bravia.

Michael en Casey waren een beetje ouder dan de rest van de ploeg. Michael had ook een jongere protegé gevonden: Rick Bravia, amper zes maanden ouder dan Matthew Kerr. Twee zeer jonge, enthousiaste soldaten met slechts weinig ervaring in het echte leven. Casey en Michael hadden niet alleen genoeg ervaren om het gebrek aan kennis en vaardigheden van de twee groentjes te compenseren; ze kenden elkaar ook al van kinds af aan. Op 25-jarige leeftijd voelden ze dat een kwart eeuw aan levenservaring hen superieur maakte aan de rest van hun team. Ook al waren ze zelf nog nooit op een echte missie geweest.

Ken Lazaro had in Jon Budweiser en Walter Payton een paar vrienden met een even grote bek als hij gevonden. Ze waren alle drie opgegroeid in de buitenwijken van New York, waar ze elkaar af en toe waren tegen gekomen. Ze hadden samen gevochten, samen gelachen, ruzie gemaakt over meisjes en een samen wat gedronken. Meestal een paar drankjes te veel. Ze waren nooit vrienden geworden, totdat het lot hen in The Greenhouse had samengebracht. Met uitzondering van het geld, gaven zij niets om het leger. Voor hen was het een baan. Gewoon een baan en niets anders. Walter Payton leek nooit zijn eigen mening te hebben; hij liep gewoon mee met zijn twee vrienden. Wat ze ook zouden doen, hij zou hetzelfde doen. En hoewel Lazaro de grootste mond had, was Jon Budweiser de ergste van de drie. Hij was erin geslaagd het getto leven op de harde manier te overleven. Doden of gedood worden. Een harde, maar eenvoudige levensfilosofie. Hij was geen racist in hart en nieren. Onder zijn gettovrienden was elke nationaliteit aanwezig. Maar vanaf de dag dat de Twin Towers waren

ingestort, had hij gezworen dat hij nooit bevriend zou zijn met een moslim. Dat was de reden dat Sergeant Baldwin hem en een van zijn beste mannen, Ibrahim Yavuziyoglu, in de gaten hield. Yavuziyoglu was een moslim die, net als alle in het buitenland geboren Turken, twee nationaliteiten had. Hij had een Turks paspoort op basis van zijn afkomst en een Amerikaans paspoort op basis van zijn Amerikaans staatsburgerschap. Aangezien bijna niemand de achternaam van Ibrahim kon uitspreken, zelfs niet correct onthouden, noemde iedereen hem “Abe”.

Abe had binnen het team twee maten gevonden: Rob Seegers, een dappere ruimdenkende jonge man uit een klein stadje dicht bij de Canadese grens, en Shaun Mackelvey, zoon van een politicus in Washington. Een intellectueel trio.

Nog maar twee weken geleden was Rudd Baldwin aan deze ploeg toegewezen als stafsergeant. Zijn eerste opdracht. Ook al waren ze niet in een gevechtszone gestationeerd, de geheimzinnigheid rond The Greenhouse en de gemengde groep die hij moest leiden, bezorgde hem hartkloppingen. In de afgelopen twee weken probeerde Baldwin de mannen te trainen om ze als een homogeen team te laten werken. De leden van zijn team zaten al bijna twee maanden in het kamp. Het waren teams binnen een team geworden. Hun afwijkende achtergrond hield ze uit elkaar. Verenigd door hun verschillen.

Het gedrag van sommige van zijn mannen in de bus was het best te omschrijven als alarmerend. Wat sergeant Baldwin betrof, was het driedaagse verlof in Golfito te vroeg gekomen. Maar goed; hij had de leiding. Hij moest ermee leren omgaan.

Vlak voordat zijn mannen hotel Miramar binnen gingen, stopte er een jeep naast hen. Vijf mannen stapten uit.

‘Hé!’ schreeuwde Lazaro toen hij de mannen van The Greenhouse herkende. ‘Zijn jullie gekomen om met ons mee te feesten?’

Rudd Baldwin was verrast zijn collega, stafsergeant Heckenrath en vier van zijn mannen hier te tegen het lijf te lopen. Het was heel ongebruikelijk om twee teams van hetzelfde peloton tegelijkertijd te laten vertrekken. Hij vroeg zich af of hij CO Sleighton moest informeren. Aan de andere kant moest de CO op de hoogte zijn van deze situatie. Hij was tenslotte degene die zijn mannen toestemming moest geven voor een verlof.

Baldwin keek naar de twee mannen die hij het meest had leren waarderen tijdens de eerste twee weken van zijn bevel. Niet voor niets keken Casey Deyoung en Michael Visione ook naar hun stafsergeant. Hun bezorgde gezichten bevestigde Baldwin’s achterdocht. Opnieuw had zijn instinct gelijk.

5

Judy Kerr was verbaasd. Ze had haar overleden man nog nooit over het leger horen praten. Nu zat ze hier, aan haar eigen keukentafel, tegenover drie voormalige legermensen die beweerden leger maatjes te zijn van haar vermoorde echtgenoot, Matthew Kerr. Ze beweerden dat ze samen met Matthew in Panama hadden gediend. Onofficieel. ‘Waren jullie daar illegaal?’ vroeg ze de drie mannen.

Rick Bravia ging rechtop zitten. ‘Dat hangt er vanaf. Van wat je illegaal noemt.’

‘Wat voor een antwoord is dat? Het is legaal of niet. Zo eenvoudig is het,’ zei Judy opgewonden.

‘Nou, weet je,’ zei Rick. ‘Als het Pentagon ergens mee instemt, zou ik zeggen dat het legaal is.’

‘Dus? Deden ze dat? Is het Pentagon akkoord gegaan met jullie missie in Panama?’

‘Officieel, en je moet weten dat dit een officiële verklaring is geweest, heeft het Pentagon ingestemd met het bouwen van geheime militaire bases die in staat zijn om Amerikaanse troepen in verschillende landen te ondersteunen. En voor zover ik weet, ook meerdere politiebases.’

‘Inclusief Panama?’

Michael Visione keek naar Rick. ‘Hij weet het het beste. Hij is de enige van ons die nog steeds betrokken is bij het leger. Al is het een civiele taak.’

Rick ging verder: ‘Het kan dan wel een civiele taak zijn, maar toch moet ik dingen geheim houden Michael. Bovendien denk ik niet dat dit iets te maken heeft met de moord op Matthew.’

Judy Kerr voelde haar hart in haar keel kloppen. Gisteren had ze de liefde van haar leven begraven; vandaag was ze aan het ruziën met drie van zijn vrienden. Mannen die ze nog nooit eerder had ontmoet. Mannen waar Matthew nooit over had gesproken. Toch wisten zij dingen die Judy niet wist over haar overleden man. ‘Waarom ben je daar zo zeker van?’, vroeg ze Rick. ‘Jij hebt Matt’s lichaam niet gezien. Hij is afgeslacht, hoor je me? Afgeslacht! Wat voor beest scheurt iemands hoofd eraf?’ Toen begon ze te huilen.

‘Jezus Rick, let op je woorden wil je?’ zei Casey Deyoung. Hij legde zijn hand op Judy’s schouder. ‘Sorry daarvoor Judy. We moeten je niet lastig vallen.’

‘Waarom zijn jullie dan hier?’ snoof ze. ‘Ik heb jullie uitgenodigd omdat ik dacht dat jullie misschien wel wisten waarom hij werd vermoord.’

‘We hebben geen idee,’ loog Michael tegen haar. ‘We hebben van zijn dood gehoord. En de manier waarop hij stierf. We vonden dat we hem in ieder geval een laatste groet schuldig waren. En misschien kunnen we jou op de een of andere manier helpen.’

‘Ik begrijp nog steeds niet waarom Matt me nooit iets heeft verteld over zijn tijd in het leger. Ik bedoel, aangezien jullie helemaal hierheen zijn gekomen om zijn begrafenis bij te wonen, zelfs na al die jaren, moet er wel een speciale band tussen jullie zijn geweest. Iets dat het waard is om over te praten.’

De drie mannen starden elkaar aan. Wat konden ze zeggen?

‘Daar, ehm... We hadden zeker een speciale band,’ zei Casey. ‘Maar niet iets om publiekelijk over te praten.’

‘Nu ben ik het publiek? Ik was zijn vrouw. Dat ben ik nog steeds,’ reageerde Judy boos.

‘Ik denk dat we niet zo vroeg hadden moeten komen, Judy. Het lijkt erop dat het nog te vroeg is voor jou. Misschien is het beter als we vertrekken en later terugkomen. Binnen een paar maanden of zo. Wanneer je klaar bent. Oké?’

‘Maar hij heeft toch niets illegaals gedaan?’ hield ze vol.

‘Dat beloof ik je Judy,’ zei Casey. ‘Matthew Kerr was een goede soldaat. Je zou trots op hem zijn geweest.’

‘Bedankt,’ huilde ze.

‘Bel ons als je denkt dat je klaar bent om met ons te praten Judy. Of als we iets voor je kunnen doen. Oké?’ zei Casey.

‘Zal ik doen,’ zei ze door haar tranen.

‘Laten we gaan jongens,’ zei Casey tegen Michael en Rick.

Terug buiten liepen ze weer voorbij Matthew’s auto; volgepakt met vistuig voor een speciaal weekend. Hoe kon hij weten dat zijn weekend zou eindigen voordat het zelfs begon?

‘Weet je nog? Die krankzinnige vistrif in Golfito?’ lachte Rick.

‘Ja,’ zei Michael. ‘Toen wisten we nog nergens van.’

‘En nu wel?’ vroeg Casey.

‘Je weet wat ik bedoel, Casey,’ zei Michael. Hij stapte in zijn auto en wachtte tot zijn oude vrienden gingen zitten. ‘We weten wat we weten Casey. En ik denk dat iemand hier buiten denkt dat dat te veel is.’

‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ zei Casey.

‘Ik denk niet dat hij gelijk heeft,’ zei Rick. ‘Ik ben bang dat hij gelijk heeft.’

6

Golfito, 2003.

Middag. De meeste mannen van Baldwin hadden zich in het kleine haventje van Golfito verzameld. Slechts een paar jongens bleven in het hotel om zo aan de extreme hitte te ontsnappen; daar wachtten ze ongeduldig in hun kamer tot de bar open zou gaan.

‘Deze spreekt een beetje Engels,’ zei Jon Budweiser. Hij had net een kort gesprek gehad met de kapitein van een van de vissersboten. Dankzij zijn “vrienden” uit de getto thuis had Jon een beetje Spaans geleerd, daarmee was hij de enige van zijn peloton die de plaatselijke bevolking verstond. ‘Hij zegt dat we vanmiddag een trip kunnen maken.’

De mannen hadden een kleine discussie of ze deze middag uit zouden varen of dat ze tot morgen zouden wachten. Vroeg in de ochtend zouden ze minder last hebben van de zon.

‘Nou?’ wilde Jon weten. ‘Wie gaat er mee?’

‘Hoeveel boten zijn er beschikbaar?’ vroeg Casey Deyoung.

‘En hebben ze genoeg visgerei?’ zei Michael Visione.

Uiteindelijk verlieten drie boten de haven. Matthew Kerr stond op de boeg van de tweede boot alsof hij op een enorm vliegdekschip voer. In feite waren de boten nauwelijks groot genoeg voor de grote groep vissers. De eerste boot, een oude houten motorboot, vervoerde een groep van zes man; de tweede boot, de modernste van de drie, had ook zes passagiers; de

derde boot, een blauwe speedboot, had sergeant Heckenrath en zijn vier mannen aan boord.

‘Waar breng je ons naartoe?’ vroeg Jon aan de kapitein van de eerste boot, terwijl hij zijn handen door het warme oceaانwater sleepte.

‘We moeten deze baai over steken. Dat zal ongeveer een kwartier duren,’ zei kapitein Josep Torroella, ‘dan zullen we het schiereiland passeren en de open oceaan op gaan. Alles bij elkaar ongeveer een half uur varen.’

‘Oké,’ zei Jon. En daarna naar zijn maatjes: ‘Wil je wedden wie de grootste vis gaat vangen?’

‘Ja, laten we dat doen,’ zei Ken Lazaro. ‘En hoe zit het met jou Abe? Wil jij meedoen?’

De donkere ogen van Ibrahim Yavuziyitoglu keken naar de onuitstaanbare Lazaro. ‘Je weet dat ik niet kan gokken.’

‘Oh ja, je religie, sorry,’ zei hij met een grijns op zijn gezicht. De manier waarop Lazaro lachte en naar Jon Budweiser keek, hinderde Sergeant Baldwin. Als ze in hun uniform waren geweest, had hij er iets over gezegd. Nu moest hij het loslaten. Maar hij zou hem zeker in de gaten houden.

‘Laten we de jongens op de andere boot vragen,’ zei Jon. ‘Dan kunnen we de weddenschappen verhogen. Hé Josep, kan je contact opnemen met de andere boten?’

Josep gebruikte zijn marifoon om de andere mannen te vragen mee te doen. ‘Ze zeggen je er spijt van krijgt,’ zei Josep.

‘Wie zegt dat?’ vroeg Jon. ‘Die kleine Kerr? Hij weet niet eens hoe hij het aas aan de lijn moet doen.’

‘Hij weet niet eens dat hij het aas is,’ zei Lazaro lachend.

Josep hield de marifoon in zijn linkerhand en stuurde de boot met zijn rechterhand. ‘Hoeveel, vragen ze.’